

[Stats- og udenrigsministeren.]

af udestående spørgsmål i almindelighed, som en højtidelig erklæring om ikke at ville skride til angreb kunne give anledning til. En sådan ensidig erklæring indeholdes i hr. Macmillans svar til ministerpræsident Bulganin.

Ved overvejelserne af dette spørgsmål må det have i erindring, at FN-pagten i forvejen forpligter sine medlemmer til at afstå fra enhver magtanvendelse undtagen med rent defensive formål for øje. En ikke-angrebspagt betyder altså for så vidt ikke noget nyt, og i sig selv medfører den jo heller ikke sikkerhedsmæssige garantier. I denne forbindelse kan man ikke se bort fra, at erfaringerne med hensyn til ikke-angrebspagter ikke er de bedste. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at en ikke-angrebspagt ville kunne lette tilvejebringelsen af en enighed om andre spørgsmål, og denne omstændighed gør, at tanken fortjener alvorlig overvejelse. Dens realisation må naturligvis i første række hvile på stormagterne.

Som jeg fremhævede i begyndelsen af min redegørelse, er den våbentekniske udvikling nu nået så vidt, at nødvendigheden af en afspænding mellem øst og vest er det altoverskyggende problem i verdenspolitikken. Perspektiverne i våbenkapløbet er af en sådan art, at vi befinder os ved en skillevej, hvor omstændighederne tvinger os til en nyvurdering af de udenrigspolitiske kendsgerninger og til fornyede bestræbelser på at finde veje og midler, som kan føre til international forståelse og samarbejde.

Ser vi tilbage på udviklingen i 1957, må vi erkende, at der ikke blev tale om nogen udjævning af modsætningsforholdet mellem øst og vest. Men i begge lejre lød der røster om forhandling og afspænding, og her ved det nye års begyndelse er der noget, som tyder i retning af, at der vil komme forhandlinger i gang mellem øst og vest. Der bør ikke på noget tidspunkt være tvivl om vestens ærlige vilje til forhandling med Sovjetunionen. Denne vilje blev klart fast-

slået i communiquet fra NATO-konferencen i december — jeg gentager det her — og den genspejles i de svar, som de vestlige lande har givet på ministerpræsident Bulganins decemberbrev.

Danmarks indflydelse på sådanne forhandlingers forløb og resultater vil givetvis være begrænset. I det omfang vi har mulighed herfor, vil imidlertid også vi yde vort bidrag til en international afspænding og en varig fred. Hvad vi ønsker og vil arbejde for, er virkeliggørelsen af en verden, hvis folkeslag lever fredeligt sammen side om side, en verden, i hvilken mistro og frygt viger pladsen for et samarbejde mellem alle klodens folk i en fælles udnyttelse af de uudtømmelige muligheder, som udviklingen rummer.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen om forespørgslen. Forhandlingen vil i overensstemmelse med ugeplanen blive genoptaget torsdag eftermiddag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 1764).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 128 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.